

MASOPUST, O.P.S.

VÝROČNÍ ZPRÁVA ZA ROK 2018

Rok 2018 pro nás měl zvláštní význam, oslavili jsme deset let trvání našeho divadla. Naše výročí jsme oslavili dvěma premiérami.

PREMIÉRY ROKU 2018

MASO PÍSNÍ

10 let divadla Masopust

režie: Jan Frič, dramaturgie: Tereza Marečková, účinkují: Miloslav König, Pavla Beretová, Tereza Dočkalová, Bohdana Pavlíková, Anežka Kubátová, Ivana Uhlířová, Magdaléna Borová, Lukáš Příkazký, Radovan Klučka, Richard Fiala, Jiří Panzner ad. Série tří na sebe navazujících koncertních provedení divadelních písní, které jsme uvedli na jeviště v rámci našich inscenací. Jedná se o písně nebo jiné hudební plochy z dílny skladatelů Jakuba Kudláče, Marka Doubravy a Martina Dohnala. V průběhu tří koncertů půjdeme proti proudu času, od současných inscenací, až ke Konci masopustu z roku 2008. Hudební krajina hraje v našich inscenacích vždy důležitou roli. Utváří hloubku významů a rytmizuje celek způsobem, který se zarývá pod kůži. Chceme vzpomenout postupně na písně z inscenací:

Josef Topol: Konec masopustu, režie Štěpán Pácl, Henrik Ibsen: Brand/Oheň, režie Štěpán Pácl, Pedro Calderón de la Barca: Vytrvalý princ, režie Štěpán Pácl, Lenka Lagronová/Olga Tokarczuková: Čupakabra, režie Štěpán Pácl František Langer: Andělé mezi námi, režie Jan Frič, Virginie Woolfová/Lenka Lagronová: Orlando, režie Anna Petrželková Paul Claudel: Zvěstování Panny Marie, režie: Štěpán Pácl a Jan Frič Jan Frič a kolektiv: O hezkých věcech, které zažíváme, režie Jan Frič Akira

Kurosava/ Šimon Peták: Sedm samurajů, režie Anna Petrželková Ivana Uhlířová:
Lidový kousek, režie Ivana Uhlířová
Arne Lygre: Nic ze mě, režie Viktorie Čermáková, Genet/ Bridel/ König/ Dohnal:
Deník zloděje, režie Jan Nebeský Knut Hamsun/ Vojtěch Barta: Hlad, režie Jan Frič
Ingeborg Bachmannová/ Paul Celan, režie Jan Nebeský

Anna Pammrová: Antieva

režie: Anna Petrželková, jevištní adaptace: Tereza Marečková, Eva Prchalová scéna a
kostýmy: Hana Knotková, hudba: Jakub Kudláč
premiéra: 28. 9. 2018, Eliadova knihovna
hrají: Petra Špalková, Tereza Dočkalová, Tereza Marečková, Marek Pospíchal

Anna Pammrová, žijící v letech 1860 až 1945, byla básnířka, filozofka a poustevnice. Druhou polovinu svého života strávila v hluboké samotě v lesích u Tišnova. Je pozoruhodnou a zapomínanou postavou, známou prozatím povětšinou jako přítelkyně Otokara Březiny, s nímž si dlouhá léta intenzivně dopisovala. Její život byl protkaný těžkostmi, které vyplývaly z okolností, kterým musela čelit, ale i z její sveřepé a jedinečně urputné povahy. Navíc jakožto žena měla ve své době mnoho nevýhod, pokud chtěla žít život tak, jak toužila. Napsala mnoho nepříliš zdařilých básní a několik pronikavých filozofických úvah o uspořádání života a světa. Chystala se sepsat svůj životopis s názvem Antieva, dokončila z něj ale pouze první část, zachycující její rané dětství. Jako nejstarší ze čtyř dětí ji dali na výchovu do bohaté rodiny, v níž ale velice trpěla a strádala. Vyvinul se u ní odpor vůči pokrytecké společnosti i zlost smíšená se zraněnou láskou vůči původní rodině, která se jí vzdala. Z této směsi se pak rodí jedinečný charakter pronikavých postřehů, kterými častovala „městskou společnost“, a hluboké bolesti, z níž neznala cestu ven. Zlostná holčička Antieva (!) podle nás zachycuje mnoho z postojů dnešního světa, v němž se mnozí

lidé cítí cizí a osaměle. Režisérka Anna Petrželková vidí Pammrovou jako „Tichého v sukních“, a odkazuje tak na svou zkušenost s inscenací Tichý Tarzan, v níž zpracovávala životní cestu fotografa Františka Tichého.

„Čert není ani člověk ani zvíře, ale drápy má! Chytá prý do nich lidi. Vyhřaly z toho otázky dvě: Proč chytá lidi ďábel, když jsou andělé, aby chránili? A proč dají se chytiti, když mají rozum? Jen děti jsou hloupé. Tak hloupá nechce Anti být: slyšela mluvit vojáky, že čert jde jen tam, kde ho lidé volají. Zapamatovala si to. Což nemohla by si upravit někde skrýši; jenže, kdo by jí poradil pro ten případ? Netušila tenkrát, že dětská její fantazie skýtá návod k budování základny zotaviště mimo hrubohmotný svět. Vzpomněla si, jak babička z modlitební knihy vyškrabala či zamazala podobiznu ošklivého či rohatého člověka...“

Trvale se pokoušíme navazovat spolupráci ve spřátelených organizacích. Ve spolupráci s Filozofickou fakultou Univerzity Karlovy jsme při příležitosti zahájení výstavy Laureáti Ceny F. X. Šaldy uvedli scénické čtení "Z F. X. Š." vytvořeného u příležitosti listopadové konference FXŠ MMXVII pořádané Revolver Revue (dramaturgie Tereza Marečková / režie Ivana Uhlířová / hudba Ivan Acher / účinkují Ivana Uhlířová a Kajetán Písařovic).

Naše divadlo bylo přizváno Ústavem pro českou literaturu k **Po(čtení)** v kavárně Ema, kde jsme spolu s Martinem Dohnalem vedli diskusi nad prací divadla Masopust. (Po)čtení je cyklus večerů představujících současnou českou literaturu „naživo“.

Setkání s autory a jejich texty určená pro profesionály a studenty literatury, ale také pro zájemce o současnou literaturu z řad čtoucí veřejnosti.

Každý večer je věnován jen jednomu autorovi, který je i fyzicky přítomen, čte své texty (čtení je proloženo hudebními vstupy), následuje moderovaná debata a debata s publikem. Druhá polovina večera je záměrně neformální, zůstává tu čas pro vzájemné setkání účastníků večera, případné podepisování knihy a další.

Pořádá Ústav pro českou literaturu AV ČR ve spolupráci s Bohemistickým kruhem BOK. Spolu s Mgr. Klárou Kudlovou Ph.D. z tohoto ústavu uvažujeme o sérii scénických čtení, zaměřených na duchovní proudy v moderní evropské literatuře. Také zakládáme produkční, ale postupně i **tvůrčí spolupráci s dalšími nezávislými divadly** s centra Prahy – divadlem Rubín a divadlem DUP39 – již bychom chtěli dosáhnout společné propagace a nabídky propojeného abonmá, které by divákům nabízelo exkluzivní průzor našimi vybranými inscenacemi.

Minulá sezóna se nesla také ve znamení cen, udělených naší inscenaci **Deník zloděje aneb Hon za nemožnou Nicotou**, v němž hrají v režii Jana Nebeského **Miloslav König a Martin Dohnal**. Měli jsme tu čest obdržet **cenu divadelní kritiky za inscenaci roku, herecký výkon i hudbu**. Dalšími oceněními jsou Inscenace roku Divadelních novin, Herecký výkon sezony bez ohledu na žánry Cen Divadelních novin pro Miloslava Königa a Cena Grenouille pro nejlepší českou inscenaci frankofonní předlohy.

S inscenací Deník zloděje jsme zároveň navštívili festivaly DIVADELNÍ FLORA OLOMOUC, DREAM FACTORY OSTRAVA, DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ HRADEC KRÁLOVÉ a MEZINÁRODNÍ FESTIVAL DIVADLO PLZEŇ.

V listopadu proběhne v Eliadově knihovně **křest knihy MasoX**, spojený se čtením a koncertem, kde představíme naši knihu a otevřeme další desetiletí našeho divadla.

REPRÍZOVÁNÍ DŘÍVE UVEDENÝCH INSCENACÍ

Knut Hamsun / Vojtěch Bárt: Hlad

režie: Jan Frič a kolektiv, dramaturgie: Tereza Marečková, scéna a kostýmy: Pavla Kamanová, hudba: Jakub Kudláč, premiéra: 28. září 2017 v Divadle Komedie, obsazení: Tereza Dočkalová, Matěj Nechvátal, Jiří Panzner, Radovan Klučka a Lukáš Příkazký

Autorský rukopis režiséra Jana Friče, s nímž naše divadelní společnost realizovala několik úspěšných inscenací, se vyznačuje balancováním na hranici naprosté parodie a hlubokého soucitu. Této linie bychom se chtěli držet a rozvíjet její potenciál i v dalším společném kusu, tentokrát opřeném zejména o texty norského držitele Nobelovy ceny za literaturu Knuta Hamsuna *Hlad* a *Mystérie*. *Hlad* je proslulý román, zachycující bloudění mladého muže a spisovatele na Kristiánii, při němž se stále víc propadá do blouznění způsobeného hladem a nemožností získat čestným způsobem skývu chleba do úst. Tento hluboký a autentický hlad v sobě ovšem obsahuje i hlady další. Hlad po ženě, hlad po uznání, hlad po vyjádření se, hlad po Bohu, hlad jako zdroj inspirace a tance. Hlad jako hrůza a realita mnoha lidí na této planetě. Neukojitelný hlad jako hnací pohon současného konzumu a obžerství. Hlad jako stav světa. Hlad po kráse...

Jean Genet / Bedřich Bridel / Miloslav König: Deník zloděje

režie: Jan Nebeský

dramaturgie: Tereza Marečková, scéna a kostýmy: Petra Vlachynská hudba: Martin Dohnal, premiéra: 12. květen 2017 v Divadle Komedie

obsazení: Miloslav König, Martin Dohnal

Jean Genet se kočkuje s Bedřichem Bridelem, současnost s barokem. Zvláštní a odvážné propojení deníků „prokletého“ dramatika, spisovatele a recidivisty Jeana Geneta, v nichž popisuje svou jedinečnou filozofii zločinu a krásy, s významnou českou básnickou skladbou z doby baroka autora Bedřich Bridela *Co Bůh? Člověk?*, nabízí provokující směs a nečekané vazby. Narcistní a bezohledně infantilní deník plný rozkoše, strachu a vzdoru proti jakékoli autoritě, se překvapivě ladně vine k prudkému a horkokrevnému vyznání a zanícení Bridela, který leží u nohou svého Boha, jako Genet leží pod nohama toho kterého milence. V obou textech kypí příbuzná touha a volání, podobná horečka těla, které chce patřit. Splynout. Nalézt Ráj. Extrémní pnutí mezi tělem a duší, jejich svár v baroku mnohokrát popsany, se naplňuje v činech a vztazích, žitých Genetem. Prožívání vlastní nízkosti, jako vědomě přijaté pozice, se přibližuje sladkému ponížení Bridela, který rýmuje jako děčko, v pravidelném rytmu a bez okras. „*Já nad slámu, květ, seno,/ jako pláva jsem laciný,/ i nad žabí plemeno,/ špatnější, i nad luštiny;/ já pravdy stín zatmělý,/ nejsem něco, než nijakost,/ já jsem šat, střep zetlelý,/ mrcha, mrva, kůže a kost.*“ Barokní zpěv střídají

důvěrná, leč věčná sdělení prostituta a zloděje. Intimní setkání v Eliadově knihovně v podání Miloslava Kóniga a režijním uchopení Jana Nebeského.

Martin Františák: Nevěsta

režie: Jan Holec, dramaturgie: Tereza Marečková, scéna: Ján Tereba, kostýmy: Paulína Bočková, premiéra: 30. dubna 2017 v Divadle Komedie, obsazení: Ivana Uhlířová, Natália Drabiščáková, Diana Toniková, Jiří Štrébl, Radovan Klučka, Richard Fiala, Lukáš Příkazký a Vojtěch Vávra

Martin Františák patří k nejvýznamnějším současným dramatickým autorům. V jeho rukopisu se propojuje silný dramatický talent s básnickou obrazivostí, podobně jako tomu bylo u Josefa Topola. Zároveň míří k palčivým tématům současnosti. Ve hře *Nevěsta* se pohybuje na hranici skutečnosti a snu. Nechává minulost dvou žen - matky s dcerou, přivandrovalkyň do valašské vesnice - prostupovat do současnosti, kdy Starosta spolu s ostatními muži vyklízí jejich dům, aby zde zřídili myslivnu. Tření a pnutí těchto dvou světů provokuje a obnažuje skutečné vztahy, jaké mezi „nevěstami“ a zdejšími muži panovaly. Zvláštní směs vzájemného zneužívání a ponížení, výměnný obchod nutný k přežití, ztráta jakékoli důstojnosti a cti. Nic z toho nezmizelo. Staré zahánějící skutečnosti umí infikovat současnost nebezpečným způsobem. Celé drama je psáno ve valašském nářečí, které propůjčuje replikám šťavnatý rytmus. Přes psychologickou hloubku si text zachovává pružnost a ráz grotesky s nedomrlými myslivci a bělením domku nevěst na bílo. Prosvítání starších vrstev ovšem nic

nezabrání. Martin Františák se k napsání tohoto dramatu inspiroval skutečnými deníky, nalezenými v polorozbořeném domě. Deníky, které zachycují složitou životní situaci a nejednoznačná východiska. A především obecné pokrytectví stále znovu potvrzované, a předávané zgenerace na generaci, jako záruka před vpádem pravdivosti do života.

V inscenaci, režírované mladým absolventem Damu Janem Holcem, bychom rádi navázali na dramaturgickou linii našeho divadla, vinoucí se od Konce masopustu Josefa Topola, přes hru Lenky Lagronové Čupakabra, ale i další texty, zachycující společenství vesnice, jako obrazu světa, obrazu, který je potřeba znovu oprášit.

Arne Lygre: Nic ze mě

režie: Viktorie Čermáková, dramaturgie: Tereza Marečková, kostýmy: Zuzana Krejzková Bambušková, hudba: Jakub Kudláč, obsazení: Bohdana Pavlíková, Zdena Hadrboľcová, Miloslav König, Luboš Veselý

Komorní drama pro čtyři herce *Nic ze mě* mapuje cestu páru – ženy a mladšího muže – od ráje prvotního setkání přes realitu jejich soužití, do něhož se nemilosrdně prolamuje minulost, až po vyústění celého dramatu na otevřeném moři, plujíc vstříc věčnosti. Současný text norského autora Arne Lygreho nese rysy skandinávské tvorby posledních let – chladný až surový odstup spojený s hořlavými tématy mezilidských vztahů. Střídmý a přesný styl, díky kterému se sám jazyk, jímž postavy promlouvají, stává nástrojem hledání a zkoumání vlastní identity. Chirurgicky analytická přesnost ve stavbě textu se ale nevylučuje s hypnotickou lyrikou, vnášenou akcentem na přítomný a žitý okamžik, vzápětí smytý časem, jako zběžně setřená stopa dechu na zrcadle. Tímto tvrdohlavým upozorňováním na dočasnost paradoxně vyniká hluboký spodní proud, jež postavy neúprosně unáší příběhem do situací, které unesou

pojmenování tragické. *Nic ze mě* v Eliadově knihovně jako plavba lidských bytostí, stále doufajících v milostné vykoupení, řečištěm existenciální úzkosti.

Lidový kousek

tvůrci: Ivana Uhlířová, Michal Kern, Miloslav König, dramaturgie: Tereza Marečková
scéna a kostýmy: Tereza Beranová

Otevřená partitura pro tři. Volksstück. Secvičená věc. Voiceband. Není to představení, není to koncert, není to televarieté. Jde o to, aby bylo jasno: NEMRKAT/ NEMRAČIT/ NESMRKAT/ NESVAČIT/ NEKAŠLAT/ NEKROUTIT/ NEKRČIT/ NERMOUTIT. A spokojenost, spokojenost lidem dát, zbytečně lidi nelekat. Folklor vnitřní korupce. Autorský voiceband tří herců ve spolupráci s divadelní společností Masopust, jejímž dlouhodobým zaměřením jsou náročné a mnohdy básnické texty, jejichž sdělení leží ve slově. Masopust pokračuje v pěstování silného jevištního jazyka jako možnosti sdílení podstatných témat.

Hlasování o inscenaci roku 2016 - Barbora Etlíková: Lidový kousek, Masopust, premiéra 3. října 2016. Režie: Ivana Uhlířová, Michal Kern, Miloslav König. Nebyla to jasná volba. Na rozdíl od jiných inscenací, které jsem zvažovala, mi ale tato přinesla cosi, co mi v současném divadle chybí. Jedná se o energii nabitě divadlo charismatických herců a precizně vystavěnou inscenaci. Hravou, ale ne samoúčelnou,

zábavnou, ale ne podbízivou, angažovanou, ale ne návodnou. Skutečný „folklor vnitřní korupce“.

(viz <http://www.divadelni-noviny.cz/inscenace-roku-7>)

O hezkých věcech, které zažíváme

režie: Jan Frič, dramaturgie: Tereza Marečková, scéna a kostýmy: Pavla Kamanová, hudba: Jakub Kudláč, hrají: Tomáš Dianiška, Richard Fiala, Radovan Klučka, Jiří Panzner a Lukáš Příkazký premiéra: 8. března 2015 v Eliadově knihovně Divadla Na zábradlí

"Dobrotou člověk nikdy ničeho nepokazí, kdežto sebemenší zrnko smutku, puštěné v čistou studánku srdce, všecku vodu zasmuší - a nač?" Padesát stínů dobra. Sociálně angažované pásmo *O hezkých věcech, které zažíváme* navazuje na ohledávání hranic divadla, které Jan Frič započal v inscenaci *Andělé mezi námi*. Divadlo je pro herce společnosti Masopust především místo setkávání. Setkávání a sdílení... Bez masek a šmínek, jen tak prostě být s těmi, které máme rádi. Při vší citové vyprahlosti a odcizení dnešního světa je tu ještě ostrůvek blízkosti a něhy, kde můžeme beze strachu odložit své starosti a ponořit se do nejvyšší dobroty, kterou je vzájemnost a dobré slovo, šeptané od srdce. Dopřejme si tolik odstínů dobra, kolik jen uneseme! V intimním pokojíku Eliadovy knihovny je k tomu ta nejlepší příležitost.

Virginia Woolfová: Orlando

adaptace: Tereza Marečková, Anna Petrželková, režie: Anna Petrželková, dramaturgie: Tereza Marečková, scéna a kostýmy: Hana Knotková, hudba: Jakub Kudláč, hrají: Anežka Kubátová, Miloslav König, Tomáš Dianiška, Martina Krátká a Ivana Šolcová, premiéra: 15. června 2014 v Eliadově knihovně Divadla Na zábradlí

Scénické setkání s názvem ORLANDO je inspirované stejnojmennou hrou Lenky Lagronové a románem Virginie Woolfové. Orlando patří mezi nejpronikavější z románů Virginie Woolfové. Fantaskní biografie mladého šlechtice Orlanda, napsaná autorkou v roce 1928, je zřídlem nespoutané imaginace, která předčí i nejodvážnější postmoderní díla. Režijního vedení inscenace se ujala Anna Petrželková, výrazná osobnost česko- slovenské režie, která má na svém kontě opakovanou nominaci na Cenu Alfréda Radoka v kategorii Talent roku, stejně tak na slovenskou obdobu ocenění – DOSKY. Virginia Woolfová je jednou ze zásadních autorek 20. století. V jejích rukách se začala klasická próza měnit v introspektivní dobrodružství s mnoha silnými smyslovými obrazy, které dovolují nečekaně ostrý vhled do nitra postav. Román Orlando v sobě nese několikrát tajemství, která svádějí k jevištnímu

rozluštění. Tajemství spánku, tajemství proměny a tajemství času. Dotýkáme se jich s vědomím toho, že nejen my čteme knihu, ale i ona čte nás!

Zakladatelé obecně prospěšné společnosti Masopust

Tereza Marečková (*1980)

umělecká ředitelka a dramaturgyně

je absolventkou katedry činoherního divadla DAMU v oboru dramaturgie. Během studia se ve svých teoretických i praktických pracích zaměřila na současnou českou dramaturgiu, především na dílo Lenky Lagronové. V roce 2006 byla přijata do doktorského studia v Ústavu scénické tvorby a teorie scénické tvorby DAMU, kde se dále věnuje jazyku současné světové i české dramaturgie. Vedle své absolventské inscenace v divadle Disk (**Lenka Lagronová: Království**) se dramaturgicky podílela s režisérem Štěpánem Páclm na inscenaci hry **Josefa Topola Konec masopustu** (divadlo Disk, 2008), současná německá hra **Ingrid Lausund Benefice aneb Zachraňte svého Afričana** (Komorní Fidlovačka, 2009) a hry **Henrika Ibsena Brand-Oheň** (Prostor Preslova 9, 2010).

Jako dramaturgyně pracovala při inscenování hry **Pedra Calderóna de la Barca El Príncipe Constante** (Divadlo v Celetné, 2012), **Čupakabra** Lenky Lagronové a **Andělé mezi námi** Františka Langeru (Divadlo v Celetné, 2013).

Příležitostně píše recenze knižních novinek a divadelních představení do časopisů Revolver Revue, Nový prostor a Svět a divadlo.

Viktorie Schmoranzová (*1979)

produkční

od roku 2004 studuje na katedře produkce DAMU, v roce 2008 na studium navázala stáží na Queen Margaret University v Edinburghu, na katedře Arts and cultural management.

Jako produkční se podílela na těchto projektech: ChöinHuna: Buben z Nagnangu (režie: Ho Shin, divadlo Ponoc 2003), Laboratoř experimentální kritiky (workshop českých, německých a slovenských divadelních kritiků při festivalu 4+4 dny v pohybu 2004), Lenka Lagronová: Království (režie: Štěpán Pácl, divadlo DISK 2006), Artist's Mobility Center (pražský konkurz pro Cirque du Soleil 2007 a 2008), mezinárodní divadelní festival Zlomvaz 2007 na Poustevnách, Josef Topol: Konec masopustu (režie: Štěpán Pácl, divadlo DISK 2009).

Štěpán Pácl (*1982)

divadelní režisér

v roce 2007 absolvoval DAMU v oboru režie činoherního divadla inscenací současné české hry **Lenky Lagronové Království**. Inscenace získala Cenu Marta za režii na Mezinárodním festivalu Setkání/Encounter 2007 v Brně a byla pozvána na festival

divadelních škol Zlomvaz 2007 a na mezinárodní festival DIVADLO do Plzně. Působil jako asistent režie při zkoušení hry Václava Havla *Odcházení* v divadle Archa (režie David Radok, premiéra květen 2008). Jako režisér pracoval v Národním divadle moravskoslezském, v Západočeském divadle Cheb, ve Středočeském divadle Kladno a pražském Divadle na Vinohradech.

Se souborem Švandova divadla na Smíchově nastudoval na jaře 2008 současnou českou hru *Dorotka* **Magdaleny Frydrychové**. Tato inscenace byla pozvána na mezinárodní festival Bez hranic do Českého Těšína, na festival Čekání na Václava do Hradce Králové a na festival Křižovatky do Olomouce. V říjnu 2008 měl premiéru jeho autorský projekt *Každodennosti* v divadle Alfréd ve dvoře, inscenace byla také uváděna v rámci pražského alternativního festivalu Malá inventura 2009 a v témže roce i na královehradeckého mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů.

V listopadu 2008 v divadle DISK v Praze inscenoval společně s dramaturgyní Terezou Marečkovou hru **Josefa Topola** *Konec masopustu*. Za výše zmíněné inscenace získal Cenu Alfréda Radoka Talent roku 2008.

V roce 2010 inscenoval hru **Josefa Kajetána Tyla** *Krvavé křtiny aneb Drahomíra a její synové* v Národním divadle moravskoslezském a hru *Brand-Oheň* **Henrika Ibsena** v Prostoru Preslova 9. V roce 2010 podruhé obržel Cenu Alfréda Radoka Talent roku.

V následujícím roce režíroval ve Švandově divadle na Smíchově hru **Františka Hrubína** *Křišťálová noc* a v pražském divadle na Vinohradech **Molièrova** *Tartuffa*. Se studenty absolventského ročníku činoherního herectví DAMU nastudoval současnou německou **Olivera Bukowského** *Hosté* v divadle DISK. Jeho poslední inscenací loňské sezóny je **Čechovovův** *Ivanov* v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě.

Na podzim 2012 měla pohostinskou premiéru v Divadel v Celetné u nás dosud nehraná hra **Pedra Calderóna de la Barca** *Výtrvalý princ*, kterou nastudoval s divadelní společností Masopust pod názvem *El Príncipe Constante*.

Inscenací *Periferie* **Františka Langer**a v Moravském divadle Olomouc se vrátil české dramatičce, a to k jedné z nejhranějších českých her v zahraničí.

Dominik Blachut (*1980)

produkční

je absolventem katedry Produkce na pražské DAMU. Od roku 2001 působí ve Studiu Damúza. Později je také produkčním a jedním ze zakladatelů festivalu VyšeHrátky. V letech 2004–2005 působí jako produkční v divadle Archa. Produkčně se podílel na těchto projektech: Peer Olaf Enquist: *Faidra* (režie: Viktorie Čermáková, Nejvyšší purkrabství na Vyšehradě 2007), *Nebeský, Fajt, Prachař: Neúplný sen* (režie: Jan Nebeský, NoD 2008), *Break My Heart, Please* (režie a choreografie: Nora Sopková, Alfréd ve dvoře 2008). Spolupracoval v postprodukci filmu *Kytice* ve společnosti J&J Jakubisko film, s.r.o., podílel se na divadelním festivalu Divadlo Plzeň v letech 2001–2002 a na festivalu 4+4 dny v pohybu 2004, spolupracuje se souborem VOSTO5 a pracoval jako vedoucí produkce v divadle DISK. V roce 2011 pracoval v obecně prospěšné společnosti Kulturní Jižní Město, o. p. s. jako ředitel Chodovské tvrze.

Správní, dozorčí rada a ředitelka

správní rada

Štěpán Pácl, divadelní režisér

Terezie Pokorná, šéfredaktorka čtvrtletníku pro kulturní sebeobranu Revolver Revue

Kristýna Kalivodová, produkční divadelní společnosti jedefrau.org

Tereza Marečková, divadelní dramaturgyně

Petr Christov, divadelní kritik a vedoucí katedry divadelní vědy FF UK v Praze

Jakub Kudláč, hudební skladatel a pedagog FAMU v Praze

dozorčí rada

Eliška Vinařová, produkční

Jan Vávra, hudební produkční a iniciátor projektu Za Česko kulturní

Eva Alexander, právnička a předsedkyně dozorčí rady

ředitelka

Denisa Burešová

Studuje obor divadelní vědy na FF UK v Praze. Jako produkční se podílela mj. na inscenacích [El Príncipe Constante](#) a [Čupakabra](#). Ředitelkou divadelní společnosti Masopust je od ledna 2014.

kontakt

Masopust, o. p. s.

Milady Horákové 88, 17000 Praha 7

IČO: 24772399

info@maso-pust.cz